RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 110.654 van 25 september 2002
in de zaak A. 105.860/XIV-4965.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 29 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 april 2001 tot weigering van regularisatie, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 april 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur N. DAELMAN, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij, van XXX nationaliteit, op 20 augustus 1998 België binnenkomt en zich vluchteling verklaart op 21 augustus 1998; dat deze asielprocedure wordt afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal van 25 februari 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten; dat bij 's Raads arrest nr. 87.580 van 25 mei 2000 het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing wordt verworpen; dat op 29 januari 2000 de verzoekende partij een regularisatieaanvraag indient op basis van artikel 2, 2°, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: regularisatiewet); dat op 13 april 2001 de tweede Kamer van de Commissie voor regularisatie over deze aanvraag een ongunstig advies verleent dat als volgt luidt:

> "(...)
> 1. De aanvraag werd tijdig ingediend en de aanvrager bewijst zijn identiteit door middel van zijn identiteitskaart.
> 2. De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 2,2° van de Regularisatiewet.
> 3. Betrokkene heeft op 21 augustus 1998 asiel gevraagd. Hij werd niet toegelaten tot de procedure ten gronde. Hij ontving een bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn beroep bij de Raad van State werd afgewezen.
> Aan de hand van betrokkenes schriftelijke verklaring, bijgebracht overeenkomstig artikel 9,7°, van de Regularisatiewet, en zijn verklaringen ter zitting, stelt de Commissie vast dat dezelfde feiten en motieven voor de regularisatieaanvraag worden aangevoerd als reeds werden aangewend om de status van vluchteling te bekomen.
> Luidens artikel 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is uitsluitend de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om een vreemdeling als vluchteling te erkennen. Artikel 57/11 van deze wet bepaalt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bij uitsluiting van iedere andere instantie bevoegd is de beroepen tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal te behandelen.
> De Commissaris-generaal en de Vaste Beroepscommissie beoordelen de status van vluchteling overeenkomstig het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.
> De Commissie voor regularisatie is derhalve geen bijkomende asielinstantie. Voor de toepassing van artikel 2,2° van de Regularisatiewet moeten bijaldien andere motieven kunnen worden aangevoerd dan deze die in het toepassingsveld vallen van voormeld verdrag.
> Te deze is dit niet het geval.

4. De Commissie besluit dat de aanvrager niet voldoet aan de voorwaarden om te worden geregulariseerd.
(...).";

dat op 26 april 2001 de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij verwerpt door zich aan te sluiten bij het ongunstig advies van de Kamer van de Commissie voor regularisatie, waarvan hij de overwegingen onderschrijft, tot de zijne maakt en als expliciet herhaald beschouwt; dat dit de bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
Manifeste beoordelingsfout

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 02.02.2001 overneemt en volgt, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt en een manifeste beoordelingsfout maakt, wanneer deze nalaat te motiveren waarom de door verzoeker neergelegde getuigenissen van vrienden en het werkattest (cf. stukken 2 en 3) niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in België heeft en wanneer deze nalaat te argumenten van verzoeker, aangaande zijn onmogelijkheid naar XXX terug te keren, grondig te weerleggen.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn regularisatieaanvraag indiende op grond van artikel 2,2° van de Regularisatiewet. ("hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze voor hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben noch naar hun land van herkomst noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben").

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 12.04.2001 overneemt en volgt, stelt dat verzoeker dezelfde feiten en motieven voor de regularisatieaanvraag aanvoert als deze die werden aangewend om de status van vluchteling te bekomen, dat de Commissie voor Regularisatieaanvraag geen bijkomende asielinstantie is en dat voor de toepassing van artikel 2,2° van de Regularisatiewet andere motieven moeten worden aangevoerd dan deze die in het toepassingsgebied vallen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat hij in zijn regularisatieaanvraag aanvoerde dat hij om redenen van zijn politieke activiteiten voor de P. niet naar XXX terugkan.

Dat verweerder nalaat te motieven waarom de door verzoeker aangehaalde politieke redenen niet kunnen beschouwd worden als "om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben" (cf. art. 2,2° van de Regularisatiewet).

Dat dient opgemerkt te worden dat de Regularisatiewet van 22 december 1999 immers nergens bij de toepassing van art. 2,2° politieke motieven of motieven, die in het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, heeft uitgesloten.

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 12.04.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte door de motieven van verzoeker, die hem onmogelijk maken naar XXX - het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit - terug te keren, niet te onderzoeken.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 12.04.2001 overneemt en volgt, niet afdoende gemotiveerd is en derhalve de motiveringsplicht, voorzien in de wet van 29 juli 1991 schendt, wanneer deze nalaat de (politieke) motieven van verzoeker te weerleggen en te toetsen aan art. 2,2° van de Regularisatiewet.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 12.04.2001 overneemt en volgt, nalaat de door verzoeker neergelegde getuigenissen van vrienden en het werkattest (cf. stukken 2 en 3) op te nemen en grondig te motiveren waarom deze niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker humanitaire reden en duurzame sociale bindingen in België heeft (artikel 2,4° van de wet van 22 december 1999).

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en derhalve de motiveringsverplichting, voorzien in de wet van 29 juli 1991, schendt.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 12.04.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte door ambtshalve geen toetsing door te voeren van de argumenten en bewijsstukken van verzoeker, aangaande zijn duurzaam verblijf in België, aan het art. 2,4° van de Regularisatiewet.";

2.2.1. Overwegende dat, in wat als een eerste onderdeel kan worden beschouwd, de verzoekende partij doet gelden dat de verwerende partij nalaat te motiveren waarom de door de verzoekende partij aangehaalde politieke redenen niet kunnen worden beschouwd als "om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben";

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éénzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot regularisering duidelijk de met artikel 2, 2°, van de genoemde wet van 22 december 1999 verband houdende redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de bestreden beslissing geen eigen motivering bevat; dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing uitdrukkelijk stelt het advies van de Commissie voor regularisatie te volgen, waarvan hij de overwegingen onderschrijft en die hij als de zijne overneemt; dat in dit advies duidelijk is gesteld dat de door de verzoekende partij aangevoerde feiten en motieven voor de regularisatieaanvraag dezelfde zijn als deze aangewend om de status van vluchteling te bekomen, dat voor de toepassing van artikel 2, 2°, van de regularisatiewet andere motieven moeten worden aangevoerd dan

die welke binnen het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vallen, dat dit te dezen niet het geval is; dat deze motivering de verzoekende partij in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens dit advies - en derhalve de bestreden beslissing - is genomen; dat voldaan is aan de formele motiveringsplicht; dat de kritiek van verzoekende partij faalt in de feiten;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij, in wat als een tweede onderdeel kan worden gelezen, doet gelden dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte door de motieven van verzoekende partij niet te onderzoeken, dat de motiveringsplicht is geschonden wanneer de verwerende partij nalaat de (politieke) motieven van verzoekende partij te weerleggen en te toetsen aan artikel 2, 2°, van de regularisatiewet;

Overwegende dat artikel 2, 2°, van de regularisatiewet bepaalt dat deze wet van toepassing is op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag, om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben; dat deze bepaling niet tot doel heeft de feiten en motieven die de aanvrager heeft aangewend om de status van vluchteling te bekomen, opnieuw te laten beoordelen door de Commissie voor regularisatie en de minister van Binnenlandse Zaken; dat de beoordeling van de status van vluchteling door de wetgever immers is toegewezen aan de in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde administratieve overheden en administratief rechtscollege; dat hieruit volgt dat de Commissie voor regularisatie noch de minister van Binnenlandse Zaken vermogen in het raam van een regularisatieaanvraag in de zin van artikel 2, 2°, van de regularisatiewet, de feiten of motieven aangewend met het oog op het bekomen van de erkenning als vluchteling, opnieuw te beoordelen en te toetsen op hun merites; dat de Commissie voor regularisatie, en dus ook de minister van Binnenlandse Zaken, de grenzen van de hen wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet hebben overschreden door de motieven van verzoekende partij voor de regularisatieaanvraag, waarvan niet wordt betwist dat het dezelfde zijn als dewelke zij heeft aangewend in het raam van een afgesloten asielaanvraag, niet in aanmerking te nemen;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij, in wat als een derde onderdeel kan worden beschouwd, doet gelden dat de bestreden beslissing nalaat de neergelegde getuigenissen van vrienden en het werkattest op te nemen en grondig te motiveren waarom deze niet werden weerhouden als bewijs dat verzoekende partij humanitaire redenen en

duurzame sociale bindingen in België heeft; dat zij ook doet gelden dat de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout maakt door ambtshalve geen toetsing door te voeren van de argumenten en bewijsstukken van de verzoekende partij aangaande haar duurzaam verblijf in België;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar initiële regularisatieaanvraag de toepassing heeft gevraagd van artikel 2, 2°, van de regularisatiewet; dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij in latere stukken, of ter zitting van de regularisatiecommissie om de uitbreiding van haar aanvraag tot artikel 2, 4°, van de regularisatiewet heeft verzocht; dat de Commissie voor regularisatie, noch de minister van Binnenlandse Zaken ambtshalve dienen na te gaan of de aanvrager onder het toepassingsgebied van een ander in de regularisatiewet vervat criterium valt; dat zulks ook inhoudt dat niet formeel moet worden gemotiveerd waarom de overgelegde stukken niet op hun merites ex artikel 2, 4°, van de regularisatiewet werden getoetst; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig september tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**